Άλλο το κόμπλεξ και άλλο η ταπείνωση. Άλλο η μελαγχολία και άλλο η μετάνοια. (Γέρων Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 31 Ιανουαρίου, 2012

Μου έλεγε ο Γέροντας μια μέρα: «Ο χριστιανός πρέπει να αποφεύγει την αρρωστημένη θρησκευτικότητα: τόσο το αίσθημα ανωτερότητος για την αρετή του, όσο και το αίσθημα κατωτερότητος για την αμαρτωλότητά του. Άλλο πράγμα είναι το κόμπλεξ και άλλο η ταπείνωση• άλλο η μελαγχολία και άλλο η μετάνοια. Με επισκέφθηκε κάποτε ένας κοσμικός ψυχίατρος και μου κατηγόρησε τον Χριστιανισμό, διότι, όπως είπε, δημιουργεί ενοχές και μελαγχολία. Του απάντησα: Παραδέχομαι ,ότι μερικοί χριστιανοί ,από σφάλματα δικά τους ή άλλων, παγιδεύονται στην αρρώστια των ενοχών, αλλά κι εσύ πρέπει να παραδεχθείς, ότι οι κοσμικοί παγιδεύονται σε μια χειρότερη αρρώστια, την υπερηφάνεια. Και οι μεν θρησκευτικές ενοχές, κοντά στον Χριστό, φεύγουν με την μετάνοια και την εξομολόγηση, η υπερηφάνεια όμως των κοσμικών, που ζουν μακριά από τον Χριστό, δεν φεύγει.

Με τις τοποθετήσεις αυτές του Γέροντα, ξεκαθάριζαν μέσα μου μερικές απορίες που είχα, αναφορικά με ψυχολογικά προβλήματα της χριστιανικής ζωής. Αντιλαμβανόμουν ότι ο Γέροντας ήθελε να αποφεύγουμε την υπερηφάνεια, την μεταμφιεσμένη σε αυτοδικαίωση «χριστιανικού» φαρισαϊσμού ή σε αυτοκαταδίκη «χριστιανικής» περιδεούς συνειδήσεως. Έβλεπα, ότι η θρασύτητα των αισθανομένων ως «καθαρών» και η δειλία των αισθανομένων ως «ενόχων» δε διαφέρουν ουσιαστικά, ότι είναι δύο όψεις του αυτού νομίσματος ,της υπερηφάνειας. Διότι ο αληθινά πιστός χριστιανός ελευθερώνεται από την ενοχή με την εξομολόγηση και την άφεση και χαίρει στην ελευθερία αυτή που του χάρισε ο Χριστός • γνωρίζοντας δε ότι αυτό είναι δώρο Θεού ευγνωμονεί και δεν περιφρονεί. Είναι καθαρός δια του αίματος του Χριστού και όχι από δικό του κατόρθωμα. Έτσι, χαίρει και ευχαριστεί και δεν υπερηφανεύεται και επί πλέον βλέπει και όλους τους άλλους δυνάμει καλούς δια του αίματος του Χριστού.

Ο Γέροντας μας δείχνει το δρόμο, που παράκαμπτε το κακό (αμαρτία) και το χειρότερο (υπερηφάνεια αρετής) και οδηγούσε στο καλύτερο, στην ταπείνωση. Γι' αυτό προσπαθούσε να προστατεύσει τη γνησιότητα της ταπείνωσης από τους κινδύνους νόθευσής της. Μου έλεγε: «Να είμαστε ταπεινοί, αλλά να μην

ταπεινολογούμε. Η ταπεινολογία είναι παγίδα του διαβόλου, που φέρνει την απελπισία και την αδράνεια, ενώ η αληθινή ταπείνωση φέρνει την ελπίδα και την εργασία των εντολών του Χριστού».

Ο Γέροντας ,με τη διδασκαλία του και περισσότερο με τα βιώματά του, εποίμανε τα πρόβατά του και τα οδηγούσε σε λειμώνες αγάπης και ταπείνωσης. Ζούσε ο ίδιος την ταπείνωση, πιστεύοντας ότι, εκείνος είναι το τίποτε, γιατί ο Θεός είναι , όπως έλεγε, το παν, κι ότι, ό,τι εμείς βλέπαμε πως είχε, δεν ήταν δικό του, αλλά δώρο του Θεού.

(Απόσπασμα από το Βιβλίο "Ανθολόγιο Συμβουλών" του Γέροντος Πορφυρίου Ιερομονάχου)

(Πηγή ηλ. κειμένου: xfd.gr)